

Ludvig Dóra

MÉLYPONT

Ludvig Dóra

MÉLYPONT

Ludvig Dóra – Mélypont

©Ludvig Dóra

Szerkesztés/korrektúra: Tira Nael

Borítóterv: Ludvig Dóra

Tördelés: Tira Nael

Nyomdai munkák: Katiötletek Nyomdai Ötletgyár

www.katiotletek.hu

Szerző facebook oldala:

<https://www.facebook.com/ludvig.dora.konyvek>

Felelős kiadó: Gibicsár János

Bakháza, 2020.

ISBN 978-615-6182-81-4

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható,
sokszorosítható, vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli
engedélye nélkül.

Köszönetnyilvánítás

Egész életemben hálás leszek a **Szerkesztőmnek**, aki meglátta bennem a lehetőséget. Nélküled most nem tartanék ott, ahol. Köszönöm, hogy tanítottál és gyakorlatilag a mentorom lettél. Örök hálám. Tényleg.

Köszönöm a **Férjemnek**, aki lelkileg támogatott, valamint megértette, ha azt mondtam, írok, és sosem tette szóvá, hogy emiatt pedig úszik az egész ház.

Köszönöm a **Kisfiamnak**, hogy ilyen jó alvó baba és napközben is hagyott írni.

Köszönöm a **Testvéreimnek**, akik mindig támogattak és hittek bennem.

Köszönöm a **Szüleimnek**, mert belém nevelték, hogy mindig kitartónak és türelmesnek kell lennem.

Köszönöm az **Anyósomnak**, aki majdnem minden héten meghallgatta, hogy a kiadásról ábrándozom.

Köszönöm a **Barátnőimnek**, akik támogattak és drukkoltak.

Nagy köszönet a **NewLine Kiadónak**, akik segítettek valóra váltani egy álmomat!

És végül köszönöm Neked, **Olvásónak**, hogy bizalmat szavaztál!

*Nővéremnek és Húgomnak, akik kezdettől fogva
biztattak és hittek bennem.*

1. Az ismeretlen

– Ezt most nem mondod komolyan! Ekkora tapló volt? – kiáltott fel Emily. Háta közepéig érő barna, göndör haját a füle mögé tűrte, és rám koncentrált végig, amíg meséltem. Többek közt ezt szerettem benne, hogy mindig képes teljes mértékben az emberre figyelni. Arc kifejezése viccessé vált, amikor megdöbbenő hírt hallott, zöld szeme hatalmasra tágult, és ezt senki sem tudta utánozni.

Három évvel ezelőtt költöztünk Minnesotából Michigánba. Tizennégy évesen tartottam attól, hogy nehezen fogok beilleszkedni az új környezetembe, de szerencsére azonnal akadt társaságom. Pont az Emilyé melletti szekrényt kaptam a suliban. Amikor az első napon kipakoltam a táskámból, ő is ezt tette, közben megkérdezte, melyik tárgyat vettem fel a következő órára. Amikor megmondtam, hogy a természettudományt, szörnyülködve rázta a fejét, majd felvilágosított a tanár borzalmas előadásairól, és hogy már ő is megbánta, amiért ezt választotta. Innen kezdődött a barátságunk. Mindig mindenben támogatót, és mellettem állt.

– Sajnálom, Roberta – ült le mellém az ágyra, közben aggodalmasan pillantott rám.

Az utóbbi napokban állandóan feszült voltam, mert egy randit sem sikerült összehozni Adammal, a pasimmal. Ma ennek ellenére is sikerült úgy keltnem, hogy nem idegeskedtem. Egészen addig, míg Adam fel nem hívott, hogy most azonnal találkozzunk. Nemrég még lelkesedtem volna, hogy

végre összefutunk, de most a hangjától elfogott a félelem. Ez rosszat jelentett, hiszen őt délelőtt sosem lehetett seho-
va elrángatni.

Úgy beszélt hozzám, mintha idegen lennék, és ez nem tetszett. Készülődés közben azon agyaltam, vajon miért ilyen furcsa a viselkedése. Napokig leráz, aztán hirtelen azonnal találkozni akar. A lehető legrosszabb gondolatok jutottak eszembe, emiatt úgy indultam el, hogy féltem a következményektől. Adam szokásához híven késett. Jellemző volt rá; még ha nagy ritkán a legközelebbi parkban vagy kávézóban is találkoztunk, rendszeresen tizenöt perccel később indultam el, így nagyjából egyszerre érkezünk meg. Most mégsem mertem kockáztatni. Attól tartottam, ha nem talál ott, akkor nem vár meg, a találka pedig ugrik. Volt már erre példa, de nem érdekelte, amikor ezt a fejéhez vágtam.

Amíg odaértem, azzal nyugtattam magam, hogy valami miatt stresszesebb, mint általában. Talán azért nyugós, mert régen találkoztunk. Próbáltam így hozzáállni, de amint megérkezett, láttam rajta, hogy a gyanúm nem alaptalan. A lehető legtávolságtartóbban viselkedett, aztán előállt azzal, hogy ő már nem szeret, és szakítani akar. Én igyekeztem megbeszélni a dolgokat, mire felhúzta magát, és hozzám vágta, hogy már többször is megcsalt a volt barátnőjével. Ezzel elhallgattattott, kellett egy kis idő, míg feldolgoztam a hírt. Aztán minden vele töltött pillanat emléke eltorzult, és a szeretet hirtelen gyűlöletté alakult át. Így utólag visszagondolva, nem kellett volna ennyit könyörögnöm neki, mert talán még élvezte is, hogy kínozhat.

Mégis, mindezek ellenére kértem, hogy beszéljünk meg, de kinevetett, majd szó szerint faképnél hagyott, én pedig a padra rogytam, és engedtem, hogy a könnyeim végigcsorduljanak az arcomon.

Próbáltam felfogni, hogy csúnyán átverték, megcsaltak, megaláztak és kidobtak.

Alulmaradtam.

Attól függetlenül, hogy Adam sok mindent eltitkolt, mindig volt közös témánk. Vele meg tudtam értetni magamat, az utóbbi heteket kivéve. A családom nem nagyon törődött velem, és sosem értettem, miért van ez így. A nagybátyám volt az egyetlen kivétel, és miután Traverse Citybe költöztünk, még közelebb került hozzám. Három évvel ezelőtt úgy jöttem el Minnesotából, hogy magam mögött kellett hagynom az addigi életemet. Az ottani legjobb barátnőm, Avery eltávolodott tőlem, miután elhagytuk a várost. Elnyelte a társaság, egy elkényeztetett liba lett belőle. Két éve, hogy nem beszéltünk, de már egyáltalán nem is hiányzott.

A nagybátyám, Josh a költözés után már csak negyedóránnyira lakott tőlünk, így rendszeresen meglátogattuk egymást. Ő ismert a legjobban, mindent tudott rólam. Igaz barátként pedig csak Emilyt tarthattam számon.

Mivel Adam átvágott, és magam alatt voltam, minél előbb beszélni akartam Joshsal, mielőtt teljesen szétesek.

A kezembe kaptam a telefonomat, de azt jelezte, nem elérhető, így csalódottan tettem zsebre a készüléket, majd elindultam hazafelé, és áthívtam Emilyt, mert tudtam, az egyedülétbe beleőrülnék.

– Én mindig is tudtam, hogy szemét gyerek ez az Adam, és figyelmeztettelek is! – szólt közbe Flower, aki előttem ült a földön törökülésben. Nem sokkal azután, hogy Emilyvel letettük a telefont, felhívott, hogy átugrana, én meg úgy voltam vele, hogy miért ne? Kellett a lelki támogatás.

Nem tudtam, hol talált körömrészelt, de manikűrrel foglalta el magát, míg elmeséltem, mi történt délelőtt. Néha

fintorgott, de alig vette le a körmeiről a tekintetét. Ha mégis rám pillantott, barna szemét forgatta, mintha azt mondaná, hogy már megint igaza volt.

– Tudom, de úgy gondoltam, tévedsz – magyarázkodtam, miközben elmorzsoltam egy újabb könnycseppet.

– Egyszer hallgatnátok rám! Csak egyszer! – sóhajtott fel, és felém nyújtotta a zsebkendőt, ami egy karnyújtásnyira volt tőle.

– Ígérem, legközelebb rád fogok hallgatni, csak figyelmeztess arra, mit mondtam – fújtam ki az orromat.

– Szavadon foglak! – nevetett fel Flower, majd abban a pillanatban megszólalt a telefonja. Feltápáskodott a földről, az asztalhoz ment, és a kezébe vette a készüléket.

– Mondd! – fogadta a hívást. – Robertánál vagyunk. Aha. Jó, szólok nekik, aztán majd értesítelek. Igen, mert tudod, akadt némi problémánk. Hát, hasonló. Oké – rakta vissza a telefont az asztalra, majd elfoglalta az iménti helyét. – Bernadette volt. Ma este születésnapot ünnepelnek az ismerősei a Gold Life-ban, és meghívtak minket is. Ott a helyünk!

Emily rám nézett. Tisztában voltam azzal, hogy ilyen állapotban nem hagyta magamra, de nem vártam el tőle az egész napos vigasztalást.

Az első pillanattól kezdve olyan szoros barátság köt össze minket, amit semmi sem tudott eddig szétszakítani. Bár Emilynek akadtak kétségei Flowerrel és Bernadette-tel kapcsolatban, akikkel együtt jártunk társadalomtudományra meg még néhány órára. A második évünk végén egyszer ugyanabba a házibuliba voltunk hivatalosak, ami később sokszor szóba került, és rengeteget beszélgettünk, így alakult ki közöttünk közelebbi barátság. Egyre több időt töltöttünk együtt az iskolában is, majd elkezdtünk közösen bulizni. Emily mégsem tudott megbízni bennük. Furcsának

találta a viselkedésüket, de figyelmen kívül hagytam, mert én kedveltem őket.

– Nyugodtan menjetek. Nem halok bele – mondtam. Nem voltam biztos abban, hogy ilyen állapotban képes lennék végigtombolni az éjszakát.

– Normális vagy? Az év egyik legjobb estéje lesz! Nem teheted meg, hogy nem jössz el! – háborodott fel Flower.

– Egy kicsit vedd lejjebb ezt a pörgést! Nem látod, hogy Roberta most van túl egy szerelmi csalódáson?

– Dehogynem látom. Meg is érteném, ha nem Adam miatt lenne ennyire kiborulva. Ott kell lennünk! Majd este felszedsz valakit, aki kárpótol.

Flower pörgős életet élt. Ő valahogy mindig könnyebben továbblépett olyan dolgokon, amire én képtelen lettem volna, legyen az bármi. Biztos voltam benne, hogy ő egyszerűbben túl lenne egy ilyen csalódáson is, mint én. Ezt szimpatikusnak találtam, épp ezért – bár nem állt annyira közel hozzám, mint Emily – odafigyeltem a tanácsaira.

– Nekem nem kárpótlás kell – mondtam szívgova, és kértem még egy zsebkendőt.

– Jaj, én ezt nem fogom sokáig bírni! Hallgass rám, ez az Adam semmivel sem jobb, mint bárki más. Egy beképzelt alak! El kell, hogy gyertek! Ott száz olyan ember lesz, akik közül válogathatsz, ráadásul nem ilyen tuskók!

– Ne nevezd már így! – mordultam fel.

– Miért ne, hiszen az! Meg kell tanulni túllépni! Mit is mondtál, hogy fogalmazott délelőtt? – kérdezte, miközben a homlokát ráncolva próbálta felidézni a szavaimat. – Úgy nem képes szeretni, hogy több legyen, mint barát. Itt a probléma! Na meg ott, hogy végig átvert! Nyisd már ki a szemedet, és készülj, mert este igenis ott leszünk! – erős-ködött.

– Flower, tisztában vagy velem, mennyire erőszakos tudsz lenni? – tette fel neki a kérdést Emily, miközben a fejéhez vágta az egyik párnát.

Flower elmosolyodott, majd lehervadt a vigyora, és felváltotta az undor.

– Roberta, mondtam már, hogy nagyon ronda ez a párna? – lógatta a sarkánál.

– Ezt is Adamtól kaptam! – rántottam ki a kezéből, megelőzve ezzel azt, hogy továbbra is kifigurázza.

– Na, erről beszélek, ennek az embernek semmi ízlése! – tárta szét a karját, miközben fel-alá járkált a szobában.

– Flower, most már állj le! – kapta a következő párnát Emilytől.

– Szóval, jöttök? – kérdezte, amikor megállt egy pillanatra az ágyam előtt, figyelmen kívül hagyva Emily támasztását.

Mind a ketten rám néztek, a válaszomra vártak.

Végiggondoltam a lehetőségeket. Elképzeltem, amint a többiek önfeledten buliznak, új embereket ismernek meg, míg én otthon tömöm magamba a fagyit és a csokoládét, ezzel szinten tartva a hangulatomat. Ez már nem imponált annyira, mint néhány perccel ezelőtt.

– Jól van! Meggyőztél, de előre szólok, nem ismerkedni megyek, hanem miattatok – szögeztem le, mire Flower arcán hatalmas mosoly jelent meg.

– Hidd el, jó lesz! – biztatott, miközben üzenetet írt Bernadette-nek.

– Miért vagy te ebben annyira biztos?

– Nekem azt hiszem, van egy tippem – válaszolt Emily, Flower helyett. – Valószínűleg ott lesz az, akiről már hetek óta álmodozik.

– Victor – bólintottam.

Flower üzenetírás közben megrázta a fejét.

– Biztos információkat szereztem – magyarázta –, miszerint ma este nem dolgozik. Nem nyertetek.

Flower néhány héttel ezelőtt ismerkedett meg Victorral, az egyik pultos sráccal, és azóta is tartották a kapcsolatot.

Megbeszéltük, hogy este fél hét körül mindannyian újra átjönnek hozzám. Flower ragaszkodott ahhoz, hogy rendbe tegyen, mert nem akarta egész éjszaka a kisírt szememet és a sápadt arcomat bámulni. Szerinte, ha ilyen állapotban megyek, rögtön tovább fog siklani a pasik tekintete. Emiatt akart kihívóbbá varázsolni, hiába próbáltam a tudtára adni, hogy nem akarok ismerkedni. Flower eléggé hajthatatlan volt, ha valamit eltervezett, és úgy tűnt, ez nem fog soha változni. Néha túlzásba is vitte, ami nemcsak engem idegesített, Emily is többször szóba hozta ezt a témát.

A fürdőszobában ültem egy széken, és vártam, hogy Flower elkészüljön a hajammal. Már többször próbáltam felállni, hogy vethessek egy pillantást magamra, de ő egy határozott mozdulattal mindig visszaültetett, így a tervem megghiúsult. Ráadásul megtapasztaltam azt is, milyen, amikor a sütővas szétégeti az ember bőréét. Mire azonban felkiálthattam volna, Flower elrántotta, de továbbra is becsavarva tartotta a hajfűrtjeimet.

– Már csak három tincs maradt hátra, aztán jöhet a smink – lelkesedett.

Féltem, hiszen nem tudtam, mit fog kreálni belőlem. Nem akartam, hogy túlzásba vigye. Ha sminkeltem magamat, akkor azt minimálisan tettem, a jelenlegi állapotom szerint pedig még a besütött haját is túlzásnak éreztem, és ahogy közeledett az este, egyre inkább otthon akartam maradni.

– Mutattam már, melyik ruhát fogod felvenni? – kérdezte, miközben megfogott egy másik tincset és betekerte.

– Azt már nem! Legalább a ruhát hadd válasszam ki én! – szóltam rá szigorúan.

– Meglátjuk, de olyan kell, ami a sminkhez is illik!

– Azt is nyugodtan rám hagyhatod! – próbálkoztam.

– A haj és az arc az én területem! Bíz rád! – erősködött.

A plafonra emeltem a tekintetemet, amit a tükörben Flower is látott, és felnevetett. Tudta magáról, hogy sokszor erőszakos, de láthatóan nagyon élvezte.

Csendben figyeltem tovább, amint ügyeskedik, miközben a fürdőszobába behallatszott Bernadette és Emily nevetése. Már mind a ketten készen álltak az indulásra. Bernadette göndör haját egyenesre varázsolták, míg Emily természetes göndör haja csak oldalra lett tűzve.

Miután Flower elkészült a frizurámmal, nekiállt a sminkelésnek. Szerencsére sikerült lebeszélnem arról, hogy mindenféleből kenjen egy kicsit az arcomra, különben úgy néztem volna ki, mint egy porcelánbaba-fejű modell.

Amint kijelentette, hogy végeztünk, felpattantam a székről, és belenéztem a tükörbe. Jobban meg kellett nézmem magam, hogy megbizonyosodjak arról, valóban én vagyok-e az, aki visszapillant rám. Mivel az utóbbi néhány órát sírással töltöttem, a szemem teljesen kivörösödött, és az arcom is sápadtabb volt a kelleténél, de Flowernek köszönhetően visszakaptam a régi arcszínemet. Barna hajam lágy hullámokban omlott a vállamra, és szolid szemfesték hangsúlyozta ki a szemem színét.

– Hogy tetszik? – kérdezte Flower.

– Maradhat – bólintottam.

Nem akartam megdicsérni, mert attól tartottam, akkor megpróbál még több sminket rám erőltetni, ehelyett inkább

bementem a szobába, és megmutattam a többieknek, mit alkotott.

Emily meglepődött, amikor meglátott, de tetszett neki a végeredmény.

– Ideje változnod, édesem – karolt át Flower, és a ruhás-szekrényhez vezetett.

– Előtte alapozzunk egy kis itallal, mit szoltok? – vett elő a táskájából két pezsgősüveget Bernadette.

– Jó ötlet! – egyeztem bele.

A szoba közepén körbeültek, míg én az ilyen időkre eldugott poharakat elővettem az éjjeliszekrény alsó fiókjából. Pár hónappal ezelőtt egy buli után nálam maradtak, azóta őrzöm őket.

Miután felbontottuk a pezsgőt, koccintottunk.

– A ma esti bulira! – jelentette ki Bernadette.

A pezsgő végigfolyt a nyelőcsövemen, enyhén égetett is. Imádtam ezt az érzést. Egymás után háromszor töltöttük meg a poharainkat, mire a második pezsgőt is ki kellett bontanunk, közben beszélgettünk és tervezgettük az esténket.

A legjobban Bernadette volt bezsongva. Látszott, hogy az alkohol nála gyorsan hat, mert egyre jobban hadart beszéd közben.

– A mai nap lesz az, amikor minden pasit kihasználok, amiért ilyen szemetek! – nevetett fel, és töltött magának még egy pohárral.

Bernadette az előző héten dobta ki a barátját, mert kiderült, hogy a négy hónap alatt, mióta tartott a kapcsolatuk, többször is megcsalta őt. Ez volt a harmadik eset, hogy átvágták, és emiatt már egyik pasiban sem bízott.

– Nyírjuk ki ezt az üveget is! – mondta.

– Anyukád nem fog feljönni? – kérdezte tőlem Flower.

– Anyám? Már fél éve átjársz hozzánk, és eddig nem tűnt fel, hogy nem érdekli, hol vagyok, mit csinálok? – nevettem. A dolog nem volt vicces, de az alkohol miatt minden vidámnak tűnt.

– Josh tud a történelekről? – kérdezte Emily, miközben belekortyolt a poharába.

– Próbáltam hívni, de ki van kapcsolva.

– Pedig, ha rólad van szó, rögtön itt terem – ráncolta a szemöldökét, mire bólintottam.

– Gondolom, fontos dolga akadt – vontam vállat, de azért reméltem, hogy minden rendben vele, és okkal kapcsolta ki a telefonját. Joshnak néha amúgy is voltak fura dolgai, így annyira nem lepődtem meg ezen sem.

– Roberta, ma velem kell, hogy tarts! Mindenkit kihasználunk! Te Adam, én Steven miatt! – Bernadette az enyémmel koccintotta a poharát, és egyben lehúzta azt a keveset, ami még benne volt.

Egyre jobban úgy láttam, nekik van igazuk. Adam megcsalt, de túl kell lépni rajta, és hiába szerettem őt, ha egyszer átvért. Egyetértettem Bernadette-tel, már én is ki akartam használni a pasikat.

– Na, keressünk egy hozzád való ruhát! – indult a szekrényhez Flower.

Én is fel akartam állni, de megszedültem, és visszahuppantam a földre. Ezen mind nevetni kezdtünk, aztán mégis összeszedtem magam, és odakóvályogtam Flowerhez, hogy lássam mit szán nekem.

– Ez a ruha, ezzel? – mutattott fel pár másodperc keresés után egy cicanadrágot egy fehér, kövekkel díszített, pánt nélküli felsővel.

– Viccelsz? Most kihasználjuk a pasikat, nem simán bulizunk! – nevettem, és hátra kellett lépnem egyet, hogy megtartsam az egyensúlyomat.

Arrébb toltam Flowert, a kezébe nyomtam a poharamat, és feltúrtam a szekrényemet, hogy megkeressem a legrövidebb, testhez simuló, fekete, pánt nélküli ruhámat.

– Ehhez mit szólsz? – kérdeztem, ő pedig csodálkozva pillantott rám. Szerintem nem gondolta, hogy ilyen darabot is rejthet a szekrényem.

Bementem a fürdőszobába, és átöltöztem. Kicsit bénázva, de viszonylag gyorsan magamra húztam a ruhát. Rövidebb volt, mint emlékeztem. Alig takarta az intim testrészeimet, de nem bántam, mert ez kellett ahhoz, hogy megvalósítsam a Bernadette-tel közös tervünket.

Amint a szobába léptem, a lányoknak tátva maradt a szája, kivéve Flowert, aki elégedetten nézett végig rajtam, majd kortyolt a pezsgőmből.

Megkerestem a lekerekített orrú, magas sarkú cipőmet, ami a kedvenceim közé tartozott, bár elég ritkán hordtam.

– Tíz percünk van elindulni – figyelmeztetett minket Bernadette.

Flower is átöltözött, aztán elvégeztük az utolsó simításokat, és elindultunk.

Utoljára én léptem ki a szobából, így volt alkalmam felmérni a rendetlenséget, amit magunk után hagyunk. Néhány ruha a széken hevert összegyűrve, a pezsgősüvegek és poharak a földön feküdtek, az ágy pedig szét túrva. Nem akartam belegondolni, mennyi ideig tart majd rendet rakni.

Az emeleti folyosón összefutottunk az öt éves öcsémel, aki éppen a földszintről jött fel, kezében a kedvenc plüssmájával, amivel minden éjjel aludt. Kócos, barna haja majdnem a szemébe lógott, az arca kipirult. A szemét dörzsölte, ami azt jelentette, hogy nagyon fáradt. Esténként úgy aludt el, hogy anya felolvasott neki. Dominic általában a

Tarzant választotta, én pedig csodálkoztam rajta, mennyire nem tudja megenni. Ha tehetné, a mesefilmet is megnézte majd nem mindennap.

– Jó éjt, Dominic! – pusztam meg a fejét, mire ő megölelt.

– Hova mentek? – kérdezte.

– Elkísérem a többieket valahova. Későn jövök csak haza – magyaráztam, aztán követtem a lányokat le a lépcsőn.

A földszintről egy hang sem hallatszott, csak a cipőink sarkának kopogása törte meg a csendet.

A bejárati ajtó melletti polcra elvettem a kulcsomat, majd betettem a táskámba.

– Te már megint hova mész? – kérdezte anyám, aki a nappaliból jött ki. Vállig érő, barna haja csapzottan lógott a homlokába. Szúrós tekintettel nézett rám.

– Téged ez sosem szokott érdekelni – mondtam. Átléptem a küszöböt, majd visszafordultam. Úgy tűnt, anyám egy pillanatra elgondolkodott, aztán visszavonult a nappaliba, én pedig becsuktam az ajtót.

Már egy ideje elegendő volt belőle. A barátnőim előtt mindig az aggodalmas anyát játszotta, Emilyt kivéve. Mintha érdekelné, kivel és hova megyek. Az utóbbi időben egyre inkább úgy éreztem, nem is ebbe a családba tartozom. Nem azért, mert makacs vagyok, és csak a saját fejem után megyek, hanem mert akárhányszor próbáltam, nem sikerült. Ha az ember a saját családjába nem tud beilleszkedni, akkor az élettől mit várjon? Én igyekeztem. Jólesett volna, még így becsicscentett állapotban is, ha egy kicsit megpróbált volna visszatartani, de nem tette. Ez volt az, amit mindig is hiányoltam. Más anyukák ilyenkor feltartóztatják a gyerekeiket, igyekeznek megakadályozni, hogy elmenjenek

otthonról, de az én anyám más volt. Sosem figyelt rám igazán, és mióta az öcsém megszületett, azóta még inkább elhanyagolta a kapcsolatunkat, mert Dominic állt a közép-pontban. Én pedig feladtam, és beletörődtem a helyzetbe.

Taxival mentünk a klubba.

Szerencsére hamarabb odaértünk, mint ahogy Bernadette megtippelte, mert ha még sokáig kocsikázunk, tuti elhányom magam.

A szórakozóhely előtt álló kis tömeg hangosan beszélgetett, nevetgélt. Mögöttünk néhány velünk egykorú lány nyávogva próbált rávenni három srácot, hogy menjenek inkább máshova, mert ők nem tudják végigállni ezt a sort. Láttam Flower arcán, hogy rövidesen robbanni fog, ha sokáig kell ezt hallgatnia. Emily mosolyogva maga elé tolta, hogy még véletlenül se tegyen rájuk megjegyzést, és igyekeztünk elterelni a figyelmét. A bejáratnál csak egy pecsétet kaptunk a kezünkre, majd beengedtek. Itt sosem kértek igazolványt.

Az előtérben halványan égett néhány lámpa. Az arcom elé kaptam a kezemet, mert a kinti sötétséghez képest ez is bántott. A balra lévő ruhatárból erős neonfény törte meg a félhomályt. Behunytam a szememet, majd valaki nekem jött, és egy ajtónak lökött. Hunyorogva felpillantottam, és fél szemmel elolvastam az „Idegeneknek belépni tilos!” feliratot. Még mindig nem tudtam teljesen kinyitni a szememet, amikor megéreztem magamon Flower kezét, aki a tánc-tér felé vezetett. Még a kíséretével sem sikerült kikerülni az embereket, többekbe beleütköztem. Volt, aki beszólt,

visszalökött, de nem törődtem vele. Szerettem bulizni, de ezzel minden alkalommal nehezen barátkoztam meg.

Flower megállt, körbenézett, én pedig szépen lassan kezdtem visszanyerni a látásomat. Ekkor tűnt fel, mennyien táncolnak az üvöltő zenére. Többen voltak, mint általában, alig lehetett elférni a helyiségben. Néhány társaság kört alakított, a táncrudakon két szőke lány riszálta magát. A tömeg mögött lassanként láthatóvá vált a pult, valamint a társalgónak kialakított sarok, ahol jóval kevesebben tartózkodtak, mint a tánctéren. Amikor az asztalokhoz értünk, fellélegeztem, mert már kezdett kavarogni a gyomrom.

– Ez a miénk. Lefoglaltattam – jelentette ki Bernadette az egyik négyfős asztalnál, amin egy foglalt tábla állt.

Lepakoltunk, majd Emily és én leültünk.

– Iszom egy whiskey-t. Hozzak nektek valamit? – kérdezte Bernadette.

– Megyek veled – jelentette ki Flower.

– Menjetek, majd váltjuk egymást – válaszolt helyettem is Emily, majd rám nézett, miután a lányok elmentek a pult felé, ahol hatalmas sor állt.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Aha. Azt hiszem.

– Kicsit aggódom miattad.

– Miattam? – pillantottam rá csodálkozva.

Bólintott.

– Túl kihívó vagy. Vigyázz arra, hogy a srácok ne raboljanak el. Tudod, hogy értem – kacsintott.

Felnevettem.

– Jaj, kérlek, ne! – tiltakoztam mosolyogva.

Emily mindig olyan volt, mint egy testvér, óvott mindentől. Persze, ez fordítva is így volt, ő mégis jobban figyelt rám. Talán mert tudta, hogy merészebb vagyok, mint ő.

– Ezt komolyan mondom! Kételyeim vannak Bernadette-tel és Flowerrel kapcsolatban.

– Miről beszélsz?

– Hát, hogy is mondjam... – kezdte, de elharapta a mondat végét, mert mellélépett egy szőke hajú srác, és megszólította. Abból, amit a beszélgetésből hallottam, leszűrtem, hogy régen egy utcában laktak, és gyerekként sok időt töltöttek együtt.

Nem sok idejük volt szót váltani, mert az egyik haverja elhívta a srácot. Emily elköszönt tőle, de megígérték egymásnak, hogy ismét felveszik a kapcsolatot.

– Hol is tartottam? – fordult felém, mire épp meg akartam szólalni, de Bernadette és Flower sokkal gyorsabban visszaérkeztek, mint számítottam rá.

– Elképesztő, micsoda feneke van annak a srácnak! – nevette fel Bernadette, miközben lehuppant a székre, és egy néhány méterrel arrébb álló pasit bámult. – Ő lesz az első számú kiszemeltem – kacintott rám, majd belekortyolt az italába.

– Számolni fogom, mennyit sikerül felszedned! – mondta Flower.

– Hé! Egy nap csak egy ember, mivel nem az utcasarokra készülök.

Felállt a székről, kihúzta magát, és magabiztosan az ímént említett fiú felé vette az irányt.

– Gyorsan kiszolgáltak titeket! – jegyezte meg Emily, olyan hangsúllyal, mintha zavarná, hogy nem tudta elmondani róluk a véleményét.

– Igen. A protekció mindenre jó! – vont vállat Flower.

– Így már érthető. Victor mégis itt van? – kérdeztem.

– Nem, csak a kollegája, akit szintén ismerek.

Bólintottam.

– Kezdek visszaesni a szomorkás állapotomba. Azt hiszem, jöhet egy kis frissítő – néztem Emilyre, aki rögtön vette a célzást. – Itt hagyhatunk addig?

– Persze. Szemmel tartom Bernadette-et – mondta a barát-nőnket figyelve, mi pedig elindultunk. Az elején még át kellett passzírozni magunkat a tömegen, de a pultnál már nem volt akkora sor, mint amire számítottunk.

– Hogy értetted azt, hogy kételyeid vannak? – tértem vissza a témára.

– Nem lényeges. Ezt inkább mégse itt beszéljük meg! – kérte Emily, és rendelt két whiskey-kólát.

Hangosan felsóhajtottam, majd körbepillantottam a helyiségben. Egyetlen ismerőst sem láttam. Ahogy a többieket fixiroztam, és próbáltam kivenni az arcokat a vibráló fényben, észrevettem egy huszonhárom év körüli srácot, aki egyenesen rám nézett. Mélyen a szemembe. Kicsit zavartan bámultam vissza rá.

Az egyik távolabbi asztalnál ült egy hattagú társasággal. Körülötte mindenki beszélgetett. Még az is lehet, hogy hozza is szóltak, de valahogy esze ágában sem volt odafigyelni. Barna haját oldalt rövidre vágva, felül pedig hátrafésülve hordta. Kék inget viselt, és olyan mereven nézett rám, hogy teljesen zavarba jöttem. Tuti elvörösödtem, mert égett az arcom, ezért gyorsan elfordítottam a tekintetemet, és Emilyre pillantottam, aki éppen fizetni készült.

– A következőre én hívlak meg! – ajánlottam, mire bólintott, és a kezembe nyomta az italomat, ami olyan hideg volt, hogy legszívesebben a még mindig lángoló arcomhoz nyomtam volna, ha nem egy szórakozóhely kellős közepén állok.

Átverekedtük magunkat a tömegen, ügyeltünk arra, hogy ne loccsanjon ki az ital. Az asztalunknál Flower már nem Bernadette-et nézte, hanem egy ismeretlen srácot bámult.

– Na, ki az, aki ennyire felkeltette az érdeklődésedet? – kérdeztem, majd leültem, és belekortyoltam az italomba.

– Nézzétek a fehér pólós, izmos srácot! Látjátok?

– Igen – válaszoltuk egyszerre.

A kiszemelt áldozat feltűnően jól érezte magát. Több lány állt körülötte, időnként hozzádörgölöztek, majd folytatták a táncot.

– Másfél éve szakítottunk. Akkor túl nagy volt a távolság közöttünk, és nem tudtunk találkozni, meg persze elég fiatalok is voltunk. Pedig nagyon szerettem. Azon gondolkodom, felismerne-e még?

– Szóval te is itt hagyasz minket? – kérdeztem.

– Még az is meglehet – mosolygott Flower, és ismét a volt barátjára nézett.

Figyeltem a szemét, a pupillája hatalmasra tágult a boldogságtól. Az arca ragyogott, a tekintetét egy pillanatra sem vette le a srácról.

Flower hirtelen hátrahőkölt és felsikoltott. Gyorsan odapillantottam, a srác egyenesen felénk nézett. Megdöbbenve bámult Flowerre.

– Láttátok? Integtettem! Felismert! – sikított Flower. – Odamegyek! – közölte, majd azzal a mozdulattal fel is pattant, és elsietett.

Figyeltük, amint megállt előtte. Puszival köszöntek egymásnak, és elkezdtek beszélgetni. Az egészből annyit látunk, hogy mutogatnak és tátognak.

– Igyunk a végzős évünkre! – emelte fel a poharát Emily, mire a sajátoméért nyúltam, és koccintottunk, majd lassan elkortyolgattuk a whiskey-nket.

– Sajnálom, hogy így elrepült ez a pár év – jegyeztem meg, miközben a poharamat forgattam az asztalon.

– Ezt úgy mondod, mintha az év vége után soha többé nem látnánk egymást.

– Mindenki továbbtanul. Ki tudja, hova vesznek fel – vontam vállat.

– Bízom abban, hogy mi ketten tartjuk majd a kapcsolatot – nézett a szemembe Emily biztatón. – Kimegyek a mosdóba, mindjárt jövök! Aztán táncolunk!

Bólintottam, és míg vártam rá, körbepillantottam a teremben. Egyre nagyobb lett a tömeg, a táncparkett közepén mindenki összepréselődött, de ez látszólag senkit sem zavart. Bernadette még mindig azzal a sráccal volt, akit kiszemelt magának. Mindkettejük arcáról le lehetett olvasni az érdeklődést a másik iránt. Ahogy figyeltem őket, eszembe jutott, hogy Bernadette még be sem mutatta a születésnapot. Bár nem zártkörű rendezvény volt, olyasvalakit ünnepeltem, akit nem is ismertem, de Bernadette elmondta a köszöntés menetét. A DJ a megbeszélt időpontban lejátssza a születésnapot, közben valaki behozza a tortát. A tömeget elnézve el sem tudtam képzelni, mindez hogyan fog megvalósulni.

Elővettem a telefonomat, hogy elülsem az időt, míg Emily visszajön. Egy üzenetem sem érkezett, pedig titokban reménykedtem, hogy Adam ír valamit. Ha csak annyit üzent volna, megbánta, az is elég lett volna ahhoz, hogy megbocsássak neki.

Pedig elhatároztam, hogy elfelejtem őt. Elegendő volt belőle, felidegesített azzal, amiket a fejemhez vágott. Igazából hallani se akartam róla. De az alkohol, ahelyett, hogy segített volna, felerősítette bennem a hiányát, és nem tudtam, mit kezdjek magammal. Hogyan felejtsem el, ha csak ő jár a fejemben?

Ráadásul Josh sem keresett, így dühömben kikapcsoltam a mobilt. Hagyjon békén mindenki, akkor is szórakozni fogok!

– Leülhetek? – kérdezte egy ismeretlen.

Felnéztem, és döbbenten láttam, hogy az a huszonhárom év körüli srác az, aki akkor szúrt ki, amikor Emilyvel a pultnál rendeltünk.

– Persze – csúszott ki a számon, pedig nem volt kedvem jópofizni senkivel.

– Hogyhogy itt ül egyedül egy ilyen gyönyörű lány?

– Ketten ott táncolnak – mutattam a tömeg felé, majd tekintetem az arcára tévedt. Ő végigmért hatalmas zöld szemével, arcát alig látható borosta borította.

– Szemmel tartanak – jegyeztem meg, és elfordítottam róla a tekintetemet.

– Tom vagyok – mutatkozott be. A kezét nyújtotta felém, mire megráztam. Önkéntelenül is elmosolyodtam, mielőtt visszahúztam a kezemet.

– Roberta.

– Nem véletlenül ülsz te itt egyedül – jelentette ki.

Felvont szemöldökkel pillantottam rá, mire folytatta.

– Kitalálom – mondta szépen ejtve a szavakat. Nem tűnt részegnek. – Összevesztél a barátnőiddel – hajolt közelebb az asztal felett.

– Nem nyert – válaszoltam mosolyogva.

– Tudom. Csak kíváncsi voltam, hogyan reagálsz – nevetett fel. Fehér, egyenes fogai előbukkantak ajkai mögül.

– Akkor mi az igazi tipped? – kérdeztem, és már kezdett érdekelni a válasza.

– Átvágtak, megcsaltak, csúnyán otthagytak.

Komolyan kezdtem figyelni őt.

– Honnan tudtad?

– Gyakori eset – vont vállat.

– Mi vagy te, valami látnokféle? – nevettem fel hitetlenkedve, majd magam is elgondolkodtam a saját kérdésemen.

– Még az is lehet – vont vállat.
– Ez most megint egy csőbe húzós válasz, igaz?
– Látom, gyorsan tanulsz – kacsintott rám. – De a testhelyezeted mindent elárul. Karba tett kezek és keresztbe vetett lábak... Bezárkóztál, miközben próbálsz azt mutatni, hogy minden rendben.

Összevont szemöldökkel vizslattam őt tovább, miközben az asztalunk mellett rengetegen rázták magukat a dübörgő zenére, függetlenül attól, hogy ide kevésbé szűrődött be a zaj.

– Azt hiszem, ezek után inkább agyturkásznak mondanálak, mint látnoknak. Ők szoktak ilyenekkel jönni.

Felnevetett, majd elkomolyodott.

– Hozhatok valami italt? – kérdezte udvariasan.

– Köszönöm, nem – utasítottam vissza az ajánlatát, amittől megdermedt egy pillanatra.

– Miért nem?

– Mert még van – mutattam fel a poharamat.

– Azért elkísérnél a pulthoz?

– Igen – bólintottam, majd feltápáskodtam a székről, egy kicsit talán meg is billentem. Mivel mindenki magával vitte a táskáját, így gondolkodás nélkül elindultam.

Tom megállt egy pillanatra, a kezem után nyúlt, magával húzott a tömegbe, és addig el sem engedett, míg a pulthoz nem értünk.

Rendelt magának, aztán koccintott velem.

– Igyunk!

– Mire?

– Bármire – vigyorgott, és lehúzta az italát. Az enyémben se volt sok, így el is fogyott. Tom kapott az alkalmon, amikor látta, hogy kiürült a poharam.

– Még egy kör? Mit szeretnél? – kérdezte az arcomat tanulmányozva.

– Rád bízom – válaszoltam.

Két rövidet rendelt, és nézte, ahogy a pultos kitölti az italokat. Meg akartam szólalni, de valaki a nevemet kiáltotta.

– Roberta! Roberta! – A hang irányába fordultam. Emily sietett felém, majd néhány lépéssel arrébb húzott.

– Ne haragudj, hogy eltűntem, csak összefutottam egy régen látott ismerőssel... – Hirtelen elhallgatott, amikor Tom mellénk ért, kezében a két pohárral. – Ó. Máris találtál magadnak társaságot. Azt hiszem, nem is zavarok tovább – nyögte, és elindult a tömeg felé, majd megtorpant és visszafordult. – Flower és Bernadette merre van?

– Az előbb még ott táncoltak – néztem körbe. – Talán a mellékhelységben keresd őket!

– Rendben, kösz. – Még rám kacsintott, aztán otthagzott Tommal.

Tom felé fordultam, aki türelmesen állt mellettem, de a tekintetét egy pillanatra sem vette le rólam, és ettől kezdtem megint zavarba jönni.

– Köszönöm. Mennyivel tartozom? – kérdeztem, miközben felnyitottam a táskámat, hogy elővegyem a pénztárcámat.

– Ó! Ne butáskodj! A vendégem voltál.

– Akkor köszönöm még egyszer – mondtam, és visszamentünk az asztalunkhoz. Meg sem kérdeztem, mit iszom, csak hagytam, hogy végigfolyjon a torkomon az erős alkohol. Kigúvadt szemmel fordultam Tom felé, de ahogy elnéztem az arckifejezését, ő sem erre számított.

– Bocs. Ezt ajánlották – nevetett fel, amikor legyezni kezdtem az arcomat, mintha ezzel enyhítenék a forróságon. – Az a lány, akivel előbb beszéltél, vele voltál korábban a pultnál is, igaz? – kérdezte.

– Igen, ő a legjobb barátnőm – bólintottam.

Tom olyan fürkésző tekintettel bámult, hogy most már tényleg zavarba jöttem.

Elfordítottam róla a tekintetemet. Mikor újra visszaneéztem, még mindig ugyanolyan figyelemmel fordult felém, mintha annyira érdekes lenne, amit mondok. Pedig nem.

– Miért bámultál úgy, amikor a pultnál voltunk? – bukott ki belőlem a kérdés, pedig valójában nem is akartam megkérdezni.

Elmosolyodott, miközben a poharat forgatta a kezében.

– Kezdem először a hazugsággal, és utána az őszinte válasszal, vagy egyből az igazat mondjam?

– Ahogy gondolod.

Bólintott, majd eltelt legalább egy perc, mire válaszolt.

– Túlságosan kitűntél a tömegből, hogy ne vegyelek észre.

– Ez melyik volt?

– A hazugság – vágta rá.

Arra számítottam, hogy ha ez volt a hazugság, akkor az igazság csak rosszabb lehet.

– A valóság pedig az, hogy éppen arrafelé bambultam, amikor megakadt rajtad a szemem. Találkozott a tekintetünk, és nem tudtam levenni rólad a szememet.

– Ez olyan ciki! – ráztam a fejemet.

– Miért? – nézett rám felvont szemöldökkel.

– Nem is akartam ezt megkérdezni, csak úgy kibukott belőlem!

– Aki zavarban van, azzal megesik.

– Ne gyere megint az agyturkász dologgal! Ráadásul, honnan veszed, hogy zavarban lennék? Netán elárulja a kéztartásom, vagy a...

A számra tapasztotta a mutatóujját.

– Minden jel erről árulkodik.

Suttogva szólt hozzám, de még az üvöltő zene mellett is hallottam.

– Ahogy elkapod a tekintetedet, és felemelt hangon, hadarva beszélsz... Próbálok nem észrevenni, csakahogy lehetetlen – nevetett fel.

Szólásra nyitottam a számat, de egy hang sem jött ki a torkomon. Nem azért, mert nem tudtam mit mondani neki, hanem mert túl közel volt ahhoz, hogy meg tudjak szólalni. Teljesen összezavarodtam a közelségétől. A pulzusom megemelkedett, az ajka csak néhány centiméterre volt tőlem, zöld szemével szinte felfalt. Persze meglehet, hogy csak az erős alkohol miatt láttam így.

Ajka szinte már az enyémhez ért, amikor eszembe jutott Adam.

Hirtelen hátrahúzódtam, ezzel megszakítva a pillanatot.

– Ne haragudj, de mennem kell.

– Most?

– Igen! – válaszoltam kurtán, és elsiettem, hogy minél előbb távol legyek tőle.

Átverekedtem magam a tömegen, majd egyenesen a mosdóhoz siettem. Magamra zártam az ajtót, lehajtottam az ülőkét, és leültem. A térdemen könyökölve próbáltam összedni magamat. Fogalmam sem volt, mi történt velem. Megijedtem Tomtól, de nem értettem az okát. Talán nem is Tomtól, hanem magától a helyzettől rettentem meg. Ott volt Adam, aki nem hagyott nyugodni, pedig elhatároztam, hogy végleg kitörlöm őt az emlékezetemből. Csak néhány órával ezelőtt szakított velem, én pedig máris egy másik emberrel kerültem majdnem intim közelségbe. Szerettem Adamet, de semmi esélyét nem láttam annak, hogy újra-kezdhetnénk. Ő sosem futna utánam, ez csak fordítva igaz.

Ezek a gondolatok suhantak át az agyamon újra és újra.

Kopogásra eszméltem, valószínűleg már túl hosszú ideje ücsöröggettem a fülkében. Ijedtemben felpattantam, mély levegőt vettem, és kinyitottam az ajtót, majd a mosdóhoz mentem. A tükörbe nézve eszembe jutott, hogyan is álltam az estéhez. Mindent elfelejtek, élem az életemet, és kiélvezem a pasik társaságát. Ez volt az elképzelésem, de ahogy bekövetkezett ez a pillanat, megfutamodtam. Attól a gondolattól, hogy Adam sosem futna utánam, ideges lettem, de amilyen gyorsan jött, olyan hamar el is illant ez az érzés. Elmosolyodtam magamon, erőre kaptam, és tudtam, mit fogok tenni ezután.

Határozottan léptem ki a mellékhelységből, és egyenesen az asztalunkhoz mentem, ahol Tom várt rám.

– Gyere velem! – fogtam meg a kezét, és most én húztam magam után.

Utat törtem a pult felé, ahol aztán előretolakodtam. Hallottam a szitkozódást a hátam mögül, de nem törődtem vele.

– Két vodkát szeretnék! – mondtam a csaposnak.

Tomra pillantottam, aki értetlenül pislogott, de nem kérdezett semmit.

A csapos kitöltötte a két vodkát, én pedig Tom kezébe nyomtam az egyiket.

– Fenéig! – mondtam, majd legurítottam az italt.

Tom még meg sem itta, amikor én már a következőt kértem.

– Minden rendben? – kérdezte.

Elvigyorodtam és bólintottam, majd a következőt is lehúztam, ő még csak ekkor döntötte le az első felest.

Már rendeltem volna újra, de Tom megragadta a karomat, az asztalunkhoz ráncigált, és leültetett az egyik székre.

– Egyelőre ennyi elég! – figyelmeztetett, majd mellém ült.

A szemébe néztem. Volt a tekintetében valami megmagyarázhatatlan. Hiába próbáltam belelátni a lelkébe, nem sikerült. Egy gyors mozdulattal közelebb húzódott, majd egyik pillanatról a másikra megéreztem ajkának meleg, nedves érintését. Nyelve óvatosan csúszott át a számba, végül gyengéden játszadozni kezdett az enyémmel, miközben egyre szorosabban ölelt magához.

A sóknak hirtelen vége lett. Sokkosan bámultam magam elé, Tom viszont úgy tett, mintha mi sem történt volna, és kérdezgetni kezdett. Egy óra telhetett el, de nekem fogalmam sem volt, miről beszélgettünk. Minden testrészem zsibbadt, lassabbnak tűntek a körülöttem történő események, ami egyszerre volt rémisztő és jó érzés. Büntudatom támadt, hogy szórakozni jöttem, de még nem is táncoltam, így fel pattantam a székről, és a parkett felé vettem az irányt.

– Nana! Hova mész? – kérdezte Tom a kezemet markolva. Már el is felejtettem, hogy mellettem ül.

– Táncolni! – ráztam a testemet.

– Már háromszor ültettelek le, és most mondom negyedszerre: még nem vagy olyan állapotban, hogy ugrálj!

Felnevettem.

– Te komolyan féltesz engem? – kérdeztem hunyorogva, mert a vakító fények zavarták a szememet.

– Azt gondoltad, itt hagylak ilyen részegen? Nem szép, ha egy lány így leissza magát! – rázta meg a fejét.

– Mégis velem vagy! – vigyorogtam, miközben próbáltam a szemébe nézni. Szédültem, ezért igyekeztem egy pont-ra fókuszálni, hogy jobban legyek.

– Azt hiszem, erről én is tehetek – jegyezte meg.

Felnevettem.

– Jaj, hagyjál már! – boksoltam bele gyengén az oldalába, és hozzádőltem.

Visszaültetett, hogy egy vonalban legyen az arcunk, az államnál fogva közelebb húzott magához, majd újra megcsókolt. Még így is, hogy alig tudtam magamról, jólesett, hogy valakinek szüksége van rám. Még akkor is, ha mind a ketten tudtuk, hogy a reggel eljövetelével soha többet nem fogunk találkozni.

Ez a csók sokáig tartott, közben egyre jobban egymáshoz tapadtunk. Simogatta a hátamat, ami valamiért annyira jó érzéssel töltött el, hogy beleremegtem. Adam már régóta nem érintett meg ilyen gyengéden, mint ez az ismeretlen. A hátamról időnként a nyakamra vándorolt a keze, én pedig megborzongtam, ahogy végigsimított. Azokban a pillanatokban semmi sem érdekelt, csak az, hogy nekem a legjobb legyen. Amikor megpróbált elhúzódní, úgy tapadtam rá, mint egy pióca. Átkaroltam a nyakát, és szenvedélyesen csókoltam. Már szinte az ölében ültem, amikor határozottan eltolt magától.

Egy kicsit csalódott voltam, de azzal nyugtattam magamat, hogy mindez csak az alkohol miatt van.

– Hazaviszlek. Túlságosan kiütötted magad – jegyezte meg, miközben felállt.

– Ne! – húztam vissza, és könyörögve néztem fel rá.

– Maradj itt! Mindjárt jövök! – mondta, majd azzal el is tűnt.

Elkeseredve bámultam a padlóra, amiért magamra hagyott, de aztán felcsendült a kedvenc számom remixe, és felpezsdült a vérem. Felálltam, próbáltam megtartani az egyensúlyomat, amikor a táncparkett felé vettem az irányt. Az egész testem annyira lendületbe jött, hogy nem tudtam, de nem is akartam leállítani. A tánctól felszabadultam, és a lelkemnek ez mindennél jobban esett.

Nem emlékeztem, mikor kerültem be egy kisebb kört alakító társaságba, de látszólag nem zavarta őket, hogy egy

idegen beállt közéjük. Az egyik szőke srác még meg is pörgetett, függetlenül attól, hogy egyáltalán nem illett a zenéhez a koreográfia. A harmadik ilyen esetről a vállába kapaszkodtam, úgy próbáltam talpon maradni. Miután még egyszer megpörgetett, szédülni kezdtem, így inkább visszaálltam a korábbi helyemre, és ott ringattam magamat.

Alkalmi partnerem nem sokáig maradt egyedül. Egy lány lépett hozzá, őt táncoltatta, miután otthagytam. Én még egy rövid ideig ráztam magam, aztán egy meleg kéz ragadta meg a karomat, és elvonszolt a körből, egészen az asztalunkhoz.

– Mondtam, hogy maradj a helyeden! – ültetett le Tom.

– Összetévesztesz. Nem vagyok kutya – meredtem rá dühösen.

– Nem, mert ők szófogadóbbak – bólintott Tom, aztán kinevetett. Erre a vállába boksoltam, ő pedig leült mellém.

– Tom, én ma azért jöttem ide, hogy szórakozzak – fordultam felé, de képtelen voltam az arcára összpontosítani, mert minden forgott körülöttem. – Tán... Táncoljunk – nyögtem ki.

– Alig bírsz megállni a lábodon – pillantott rám, miközben megállás nélkül vigyorgott.

– Egész este itt akarsz ülni? Mert akkor én most magadra hagylak – közöltem vele, majd mocomogni kezdtem, de Tom a kezemre tette az övét, hogy megállítson.

– Egy kicsit józanodj ki, aztán meglátjuk.

– Nem – ráztam a fejemet. – Nem is akarok itt lenni. Menjünk el valahova – néztem rá mosolyogva, ő meg értetlenül bámult rám.

– Rajtad kiigazodni... – nevetett fel. – Hova szeretnél az éjszaka közepén menni, így hajnali egy óra környékén?

– Rád bízom – vontam vállat.
– Biztos vagy benne? – kérdezte.
– Igen – bólintottam, mire Tom felállt, felsegített, aztán a Gold Life előtt beszálltunk az első taxiba.

Tom oldalának dőltem, és kényelmesen elhelyezkedtem. Már félig álomba merültem, amikor hirtelen eszembe jutott, hogy elfelejtettem szólni Emilynek.

– A francba! – motyogtam.
– Mi történt? – kérdezte Tom.
– Senki sem tud arról, hogy eljöttem – magyaráztam, közben a pin kódom megfejtésével próbálkoztam. – Mi a jelszó? – néztem fel Tomra aggódalmasan.

– Én honnan tudjam? – horkantott fel.
– Nem emlékszem. Tudtam, hogy már rég át kellett volna írnom a hülye számokat – bosszankodtam, és idegességemben kiejtettem a kezemből a készüléket.

– Nyugodj meg! Itt az enyém.
– Nem tudom fejből a számukat – ráztam meg a fejemet, majd behunytam a szememet, és hátradőltem az ülésen. Igyekeztem összerakni a számokat. Amikor úgy hittem, sikerült felidézniem, gyorsan előkaptam a telefonomat, és bepötyögtem a kódot. Kétszeri próbálkozásra sem tudtam beírni a kombinációt, mert valamit mindig félrenyomtam. Harmadszorra már nem mertem kockáztatni.

– Végül hova megyünk? – pillantottam Tomra, aki az ablakon bámult ki.

– Úgy döntöttem, meghívlak hozzám egy italra.
– Le akarsz fektetni?
– Azt majd meglátjuk – kacintott rám, de érdekes módon nem rémültem meg a helyzettől. Lehet, hogy józanon megijesztett volna, de most semmi sem érdekelt. Dühös voltam a világra, nem akartam törődni semmivel.

Tom arcát fürkésztem, míg ő az utat figyelte, és a taxinak magyarázott, merre kell mennie.

– Itt forduljon balra! – utasította a sofőrt, majd elővette a zsebéből a pénztárcáját.

Kifizette a taxit, kiszállt az autóból, aztán engem is kiségitett. Búcsút vettünk a sofőrtől, és Tomba kapaszkodtam, miközben botladoztam mellette. Így tettük meg az utat a lépcsőn felfelé.

– Mehetünk – engedett előre.

Az előszobában lepakoltam a táskámat, majd továbbmentem. A nappaliba vezető folyosón két ajtó is volt. A nagy szobából nyílt a hálószoba. Meglepően rendezett benyomást keltett.

– Egyedül élsz itt? – kérdeztem Tomot, aki mögöttem lépkedett.

– Két hónapja. A barátnőm egyik napról a másikra elhagyott.

– Hm. Ismerős szituáció – bólogattam.

– Töltsék egy italt?

– Még jobban le akarsz itatni? – horkantam fel, mire ő mellém lépett, aztán gyengéden megérintette az államát.

– Mind a ketten elveszettek vagyunk – suttoztam.

A szemébe néztem, miközben még mindig az államát fogta, és egyre közelebb húzott magához.

– Ilyenekkel már nem törődöm – mondta halkán, miközben oldalra tűrte az egyik hajtincsemet.

– Talán ez így nem lenne helyes – toltam el magamtól, de visszahúzott.

– Nem fogod megbánni – mormolta. Gyengéden, mégis határozottan megcsókolt, amitől egy jobban ellazultam.

A nyakába karoltam, ő pedig lassan feljebb húzta a szoknyám alját, aztán elengedett annyi időre, hogy levegye rólam

a ruhámat. Ezután újra magához vont. Először az arcomat, majd a melleimet cirógatta. A gyengéd érintésére teljesen elengedtem magam. Az egyik kezemmel kihúztam az ingét a nadrágjából, végül kigomboltam, miközben ő a nyakamat csókolgatta.

Végigsimítottam férfiasságán, mire megemelt és magához vont. A lábammal átkulcsoltam a derekát, ő pedig a hálószobába vitt, ahol az ágyra döntött.

Hevesen csókoltuk egymást, úgy tűnt, mintha éreznénk valamit a másik iránt, pedig ennek semmi köze nem volt ehhez. Csupán egy szakítás miatt ugyanúgy padlón voltunk, és így próbáltuk meg feldolgozni az újabb csalódást.

A nap sugarai felmelegítették a bőrömet, szinte már égett. Az erős fény miatt alig tudtam kinyitni a szememet. Szörnyen fáj a fejem, minden porcikámat nehéznek éreztem. Pislogtam néhányat, míg teljesen magamhoz tértem. Ahogy körbepillantottam, szép lassan tudatosultak bennem az előző nap eseményeinek halvány foszlányai.

Felültem az ágyon, próbáltam felidézni, mi történt, de alig sikerült.

Oldalra pillantottam, ahol Tom a hasán feküdt, karjait a feje alá téve. Szörnyülködve néztem rá. Hiába töltöttem vele az egész estét, józanon tudtam, nem lett volna szabad ennyire közel engednem magamhoz.

Kitakaróztam, és ekkor fogtam csak fel, hogy meztelen vagyok. Értetlenül bámultam először magamra, majd Tomra, aki mélyen aludt. Dühös voltam, amiért ennyire messzire mentem. Egy idegen srác ágyában kötöttem ki, miközben

előző nap szakítottak velem. Soha nem gondoltam volna, hogy képes lennék ilyet tenni.

Zavartan álltam fel az ágyról, ügyelve arra, hogy ne csapjak zajt. A ruháim a földön heverték, így egyesével minden darabnál megálltam, és felöltöztem. A cipőmet a kezembe vettem, mert nem akartam, hogy Tom felébredjen a menekülési kísérletemre.

Kiléptem a hálóból a nappaliba, ahol felvettem a cipőmet is, majd átsétáltam az előszobába. Szerencsére megtaláltam a táskámat, amire nem emlékeztem pontosan, hol tettem le.

Ahogy kiléptem az utcára, elvakított a nap. Félig csukott szemmel beletúrtam a táskámba annak reményében, hogy a kezembe akad a napszemüvegem. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor rátaláltam.

Szerencsére a sarkon sikerült taxit fognom, mert azt sem tudtam, hol vagyok. Bemondtam a címet, majd néma csendben ültem a hátsó ülésen, és próbáltam nem tudomást venni arról, hogy egyre jobban felkavarodik a gyomrom. Végül sikerült megúsznom hányás nélkül.

Mindössze húsz perc alatt értem haza. Örültem, hogy nem néztem meg, hol voltam, mert soha életemben nem akartam visszamenni arra a helyre. Nem állt szándékomban Tommal újra találkozni. Ami előző este történt, az véletlen baleset volt. Már, ha történt egyáltalán valami, ugyanis még mindig nem emlékeztem rá.

Miközben a bejárati ajtó felé sétáltam, előkerestem a kulcsomat, de semmi szükség nem volt rá, ugyanis az ajtó nyitva volt.

Levettem a cipőmet, és fel akartam menni az emeletre, de mielőtt a lépcsőre léptem volna, anya megállított.

– Hol voltál ilyen sokáig? – kiáltott rám, de csak egy pillanatra sikerült megijesztenie. Lecsúsztottam az orromon

a napszemüvegemet, hogy jobban lássam. Anyám kérdően mérte végig gyűrött ruhámat, aztán a szemembe nézett.

– Emilynél aludtam – mondtam, és reméltem, hogy hihetőre sikerült a hazugság.

– Legalább igazat mondanál! Így sosem fogok bízni benned!

– Ez az igazság! – erősködtem, bár kezdett kínossá válni a helyzet.

– Nemrég hívott Emily, mert nem tudja, mi van veled – nézett rám anyám vádlón, én pedig tudtam, nincs menekvés. Meglepődve pislogtam rá, aztán eszembe jutott, hogy teljesen elfelejtettem a PIN-kódomat, ezért nem tudtam üzeni Emilynek.

– De mondom, hogy Bernadette-nél aludtam! – Úgy gondoltam, ezzel félrevezethetem anyámat, elég lesz csak annyit mondanom, hogy véletlenül összekevertem a neveket.

– Az előbb azt mondtad, Emilynél voltál! – tette csípőre a kezét, és dühösen méregetett tovább.

– Jó anya, fáradt vagyok! Hagyjál már! – nyöszörögtem.

– Hogy beszélsz velem?

– Egy pillanat – tartottam fel a kezemet. Benéztem a konyhába, ahol anyám egyik barátnője a kávéját kortyolgatta. Kedvesen rám pillantott, mikor köszöntem neki. Ezután anyámhoz léptem. Próbáltam suttozni, de a düh miatt nem egészen sikerült, így a barátnője is hallhatta, amit mondtam.

– Attól, mert vendégünk van, még nem kell játszani a jó anyát! – közöltem, majd sarkon fordultam, és felsiettem az emeletre.

– Ezért még számolunk! – kiáltott utánam anyám, de nem törődtem vele. Elegendem volt abból, hogy így megjátszsa magát mások előtt.

Bementem a fürdőszobámba, ahol a mosdó fölé hajoltam, és mélyeket lélegeztem. Próbáltam összeszedni magamat, de az iszonyú fejfájás miatt ez beletelt néhány percbe. Felnéztem, és meglepődtem, amikor megpillantottam a tükörképemet. Az arcom nyüzött volt, a nyakamon pedig kisebb foltokat fedeztem fel. Közelebb hajoltam, hogy megvizsgáljam, így pedig sokkal nagyobbak látszottak. Úgy tűnt, Tom kiszívta a nyakamat...

Bárhogy is erőltettem, továbbra sem ugrott be semmi az előző estéről. Nem voltam biztos abban, hogy végül tényleg lefeküdtünk-e Tommal. Az utolsó emlékem az volt, amikor a hálóba vitt.

Elkáromkodtam magamat, mert felbosszantott, hogy annyit ittam, amittől így elveszítettem a fejemet.

Ez volt életem első ilyen élménye, hogy ennyire szétestem, és nem tudtam magamról.

Elővettem a szekrényből a testápolót, majd bekentem és egy sálat kötöttem a nyakamra. Kivettem a táskámból a mobilomat, és ismét megpróbálkoztam a kóddal, amit ezúttal sikerült elsőre helyesen megadnom.

Huszonöt nem fogadott hívást jelzett Emilytől. Hármat anyámtól. Öt üzenetem jött, szintén Emilytől.

Hol a francban vagy?

Miért nem cseng ki?!

Rohadtul aggódom! Hívj!

Tudom, hogy részeg vagy, de legalább egy üzenetet küldhetnél!

Na, jó, ez rohadtul nem vicces! Ha nem reagálsz, kénytelen leszek anyukádat hívni...

Megírtam Emilynek, hogy minden rendben, épségben hazaértem. Ezután úgy, ahogy voltam ruhástul ledőltem az ágyra. Már éppen lecsukódott a szemem, amikor megcsörrent a telefonom.

- Emily? – szóltam bele.
- Na, végre! Többet ezt nem teheted velem! Tudod, mennyire aggódtam?
- Ne haragudj!
- Soha többet ne merj szó nélkül lelépni, értetted? – kiabált a telefonba, de hallottam a hangján, hogy az aggodalom és a megkönnyebbülés miatt viselkedik így.
- Sokat ittam. Nem kellett volna.
- Roberta, te nem fogod fel, mennyire aggódtam érted – fújta ki a levegőt.
- Ígérem, többet nem fordul elő.
- Nem is értem, hogy jutott eszedbe!
- Részeg voltam, és nem gondolkodtam.
- Hol töltötted az estét egyáltalán? – kérdezte, de nem válaszoltam azonnal.
- Azt majd inkább személyesen.
- Tíz perc múlva nálad vagyok. Amúgy sem tudnék visszaaludni, ha nem látom a saját szememmel, hogy minden rendben veled.

Letettem a telefont, majd lezuhanyoztam és felöltöztem. Miközben Emilyt vártam, csak hallgattam amint az órák másodpercenként kattog. Fáradtnak éreztem magamat, de nem akartam elaludni, így ismét megcsörgettem Josht, hátha sikerül elérnem. El akartam mesélni neki, mi minden történt. Szükségem volt a tanácsaira, és arra, hogy lelket öntsön belém. Aztán csalódottan tettem le a telefont, mert még mindig nem értem el. Ha látta, hogy kerestem, mindig visszahívott, bárhol volt. Igaz, időnként elég hosszú időre eltűnt.

Amikor még Minnesotában éltünk, Josh sokkal kevesebbszer látogatott minket a távolság miatt. Aztán anyám megismerkedett a jelenlegi párjával, Logannel, ami még

inkább okot adott Joshnak arra, hogy kerüljön minket. Majdnem három éven keresztül alig találkoztam vele. Nagyjából három-négy havonta telefonált, ezenkívül viszont alig hallottam felőle.

Amikor öt éves voltam, még több időt töltött nálunk. A nap nagy részében megállás nélkül játszottunk, néha úgy alakult, hogy ő vitt óvodába is. Ilyenkor sosem akartam elengedni, mert attól félttem, amikor kilépek az ajtón, kiderül, hogy már el is utazott. Annyira ragaszkodtam hozzá, hogy néha még az óvodába sem jutottunk el, mert hatalmas hisztit csaptam, és már három szomszéd is minket nézett, amiért a bejárati ajtó előtti lépcső korlátjába kapaszkodva ordítok. Végül anyám és Josh is feladta a harcot, én pedig megnyugodtam, hogy újabb napot tölthetek a nagybátyámmal.

Nyolcéves lehettem, amikor először csak egyre ritkábban jött hozzánk, míg végül teljesen eltűnt. Eleinte még telefonon beszélt velünk. Többnyire velem. Arra fogta, hogy hosszú és fárasztó az utazás, és nem tud ide-oda utazgatni.

Aztán amikor egyszer mégis feltűnt, fel sem ismertem. Ridegen és távolságtartón viselkedett, alig hittem el, hogy ő az az ember, akivel óvodáskoromban annyit bohóckodtunk. Réműlt voltam, és csalódott, már nem is akartam többet vele lenni. Újabb két év múlva bukkant fel, és újra rendszeres vendég lett nálunk. Akkor ugyanaz az ember volt, akiért óvodáskoromban odavoltam. Csakhogy közben képebe került a nevelőapám, Josh látogatásai pedig ritkulni kezdtek, míg végül már egyáltalán nem jött. Amikor megtudtam, hogy mindez Logan miatt van, még távolságtartóbb lettem a nevelőapámmal, mert őt hibáztattam a történekeért. Ezután anyámék bejelentették, hogy Michiganbe költözünk, ami azt jelentette, közelebb leszek Joshhoz, és többet

láthatom. A költözés oka Logan vállalkozása volt, és eddigi életemben egyszer hálás voltam neki, hogy bekerült a családkba. Ez volt az első és utolsó, amikor nem gyűlöltem őt annyira.

– Hú, Annával mi történt? Idegesnek tűnik – lépett be a szobába Emily, kizökentve az emlékeimből.

– Lényegtelen. A barátnője itt van még? – kérdeztem, miközben felültem az ágyon.

– Nem láttam – vont vállat Emily, majd leült mellém, de még megszólalni se volt ideje, amikor kopogtak az ajtón, és belépett Dominic.

– Csak köszönni jöttem – mondta szerényen. Odalépett hozzám, és szorosán megölelt. A napi rutin része volt, hogy reggelente, az első találkozásunknál megölelgetett. Összeborzoltam a haját, mire mosolyogva rám nézett hatalmas barna szemével. Aztán elengedett, Emilyhez lépett és őt is hasonlóképpen üdvözölte.

– Mi történt tegnap? – kérdeztem Emilytől, miután Dominic kiment.

– Kezdem Flowerrel. Emlékszel, hogy ő a volt párjához ment? Beszélgettek, táncoltak, és hasonló...

Bólintottam, majd folytatta.

– Szemmel tartottam őket, és Flower látszólag nagyon jól szórakozott egészen addig, míg meg nem jelent a srác barátnője, aki rögtön féltékeny lett, amint meglátta őket, pedig semmi sem történt. Flower ezután úgy döntött, hazamegy. Téged kezdtünk keresni, de sehol sem találtunk. Én tiszta ideg lettem, Flower pedig egyre akaratosabb, mert minél előbb le akart lépni. Össze akartam szedni Bernadette-et, de annyira részeg volt, hogy képtelen voltam vele beszélni, miközben Flower megállás nélkül azt hajtogatta, hogy induljunk már. Miután annyit kértem, várjon még

egy percet, megfordult és eltűnt. Bernadette-nek könnyörögtem, hogy jöjjön velünk, de faképnél hagyott, és visszament azokhoz a srácokhoz, akikkel addig táncolt. Flower után siettem, még a bejáratnál sikerült őt elkapnom, így hazakisértem, miközben megállás nélkül próbáltalak téged elérni... – Itt felemelte a hangját, és szúrós tekintettel nézett rám. Még mindig zaklatott volt, amiért szó nélkül leléptem. – Miután Flower kiszállt, nagy volt a kísértés, hogy én is hazamenjek, végül mégis visszamentem a Gold Life-ba. Bernadette már nagyon ki volt készülve. Gyakorlatilag a nyilvános szextől mentettem meg őt! Borzalom! – mesélte szörnyülködve, miközben én szégyenemben felálltam, és az ablakhoz fordultam. Úgy tettem, mintha kifelé bámulnék, pedig valójában a könnyeimmel küszködtem.

– Tudom, mindig ezt mondom, de továbbra is azt érzem, ők nem a mi társaságunk... – hirtelen elhallgatott, majd aggódva szólalt meg ismét. – Beléd meg mi ütött?

Némán megráztam a fejemet, de nem bírtam tovább, és kitört belőlem a zokogás. Képtelen voltam visszatartani. Egyrészt még mindig Adam miatt, másrészt azért, mert ennyire kiütöttem magam, és hagytam, hogy Tom elcsavarja a fejemet.

– Hallod? Mi a baj?

Vállat vontam, és az ágyra roskadtam, mire ő odabújt mellém, hogy átöleljen, de hirtelen felkiáltott.

– Te jó ég! Hogy nézel ki? A nyakad! – lerántotta rólam a kendőt, amivel eddig a foltokat eltakartam. – Uramisten! Csak nem... bántottak?

Megcsóváltam a fejemet.

– Jaj, mondj már valamit! – sürgetett idegesen.

– Nem emlékszem! – tört ki belőlem.

Emily szólásra nyitotta a száját, de egy hang sem jött ki rajta. Csak tátogott, majd döbbenetben várta a magyarázatot.

– Vagyis a többségére nem.

– Az a srác, akivel a pultnál voltál?

Mélyen a szemébe néztem, láttam, mennyire aggódik. Bólintottam, ő pedig elgondolkodva pillantott rám.

– Anna sem tudta, hol vagy. Akkor hol aludtál?

– El akartam menni, mert elegendő lett hirtelen mindenből, végül Tomnál kötöttünk ki.

– Tudtad, hogy csak le akar fektetni, mégis átmentél hozzá? – kérdezte nyugodtan, mire bólintottam.

– Dühös voltam, és éppen jólesett, hogy van valaki mellettem. Bármi történik, többet nem fogunk találkozni. Csak egyszeri alkalom.

– Lefeküdtetek?

– Szerintem igen. Minden jel arra utal! A francba is! Nem tudom, nem emlékszem! Azt se tudom, mi ez a nyakamon, hogyan történt? – fakadtam ki.

– Nem hiszem el, hogy semmire sem emlékszel!

– A lényegre nem emlékszem. Csókolóztunk, de az emlékeim olyanok, mintha a többi csak álom lett volna. Nem tudom, tényleg történt-e valami.

Egy darabig egyikünk sem szólt egy szót sem, a szobában a csendet csak a pityergésem törte meg.

– Figyelj, most már megtörtént. Úgysem tudod visszacsinálni – próbált végül Emily nyugtatni.

– Tudom – szípoztam, és ebben a pillanatban felcsillant Emily tekintete, ami azt jelentette, eszébe jutott valami.

– Holnap megkeressük Tomot! Meg kell tudnunk mindent a tegnapi estéről! – ölelt át. – Védekeztetek? – kérdezte, én pedig elgondolkodtam.

– A ruháimat a földről szedtem fel. Ott hevert egy egész doboznyi óvszer. Ki volt szóródva belőle – kutattam az emlékeim között.

- Ez azt jelenti, hogy nagy valószínűséggel megtörtént – harapott az ajkába Emily.

- Remélem, nem fog emlékezni rám! – jegyeztem meg, miközben kifújtam az orromat.

- Akkor hogy akarod megtudni, mi volt?

- Jobb, ha nem tudok róla – álltam fel, és a tükörhöz léptem. Onnan láttam Emilyt, amint értetlenül bámul rám.

- A nyakaddal viszont csinálj valamit, mert így holnap nem jöhetsz be a suliba!

- Tudom – nyúltam a lilára színeződött foltokhoz.

- A sál jó ötlet. Mondd azt, hogy fáj a torkod vagy valami hasonló – mondta, miközben a vállamra dobta a kendőt.